

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

zo 6. októbra 2021 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti –
Justičná spolupráca v trestných veciach – Vzájomné uznávanie – Peňažné sankcie –
Rámcové rozhodnutie 2005/214/SVV – Dôvody odmietnutia uznania alebo výkonu
rozhodnutia – Článok 20 ods. 3 – Rozhodnutie, ktorým sa ukladá peňažná sankcia –
Rešpektovanie práva na obhajobu – Oznámenie dokumentov v jazyku, ktorému odsúdená osoba
nerozumie – Preklad podstatných častí rozhodnutia“

Vo veci C-338/20,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Okresný súd Lodž-Centrum, Poľsko) zo 7. júla 2020 a doručený Súdnemu dvoru 22. júla 2020, ktorý súvisí s konaním týkajúcim sa uznania a výkonu peňažnej sankcie uloženej:

D. P.,

za účasti:

Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory J.-C. Bonichot, podpredsedníčka Súdneho dvora R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), sudcovia L. Bay Larsen, M. Safjan a N. Jääskinen,

generálny advokát: M. Bobek,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty, v zastúpení: J. Szubert, Prokurátor Regionalny,
- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

* Jazyk konania: poľština.

– holandská vláda, v zastúpení: K. Bulterman, P. Huurnink a J. Langer, splnomocnení zástupcovia,

– Európska komisia, v zastúpení: M. Rynkowski a M. Wasmeier, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 2. septembra 2021,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 20 ods. 3 rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie (Ú. v. EÚ L 76, 2005, s. 16), zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci konania, ktoré začala Centraal Justitieel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB) [Ústredná justičná inkasná agentúra Ministerstva bezpečnosti a spravodlivosti (CJIB), Holandsko] s cieľom dosiahnuť v Poľsku uznanie a výkon peňažnej sankcie uloženej D. P. v Holandsku z dôvodu porušenia pravidiel cestnej premávky.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Odôvodnenia 1 a 2 rámcového rozhodnutia 2005/214 stanovujú:
  - „(1) Európska Rada na zasadnutí v Tampere 15. a 16. októbra 1999 schválila zásadu vzájomného uznávania, ktorá sa má stať základným kameňom justičnej spolupráce v občianskych aj v trestných veciach v rámci [Európskej] únie.
  - (2) Zásada vzájomného uznávania by sa mala uplatňovať na peňažné sankcie, ktoré uložili justičné alebo správne orgány s cieľom uľahčiť výkon týchto sankcií v inom členskom štáte, ako je štát, v ktorom sú uložené.“
- 4 Článok 1 tohto rámcového rozhodnutia, nazvaný „Definície“, stanovuje:

„Na účely tohto rámcového rozhodnutia:

  - a) ‚rozhodnutie‘ znamená konečné rozhodnutie, ktoré vyžaduje, aby fyzická alebo právnická osoba zaplatila peňažnú sankciu, ak rozhodnutie prijal:
    - ...
    - ii) iný orgán štátu pôvodu ako súd v súvislosti s trestným činom podľa práva štátu pôvodu za predpokladu, že dotknutá osoba mala možnosť, aby sa jej prípad prejednal pred súdom, ktorý je príslušný rozhodovať predovšetkým v trestných veciach;

iii) iný orgán štátu pôvodu ako súd pre skutky, ktoré sú trestné podľa vnútroštátneho práva štátu pôvodu z dôvodu porušenia právnych predpisov za predpokladu, že dotknutá osoba mala možnosť, aby sa jej prípad prejednal pred súdom, ktorý je príslušný rozhodovať predovšetkým v trestných veciach;

...;

b) ‚peňažná sankcia‘ znamená povinnosť zaplatiť:

i) určitú peňažnú čiastku uloženú rozhodnutím o odsúdení pre trestný čin;

...“

5 Článok 3 uvedeného rámcového rozhodnutia, nazvaný „Základné práva“, stanovuje:

„Toto rámcové rozhodnutie sa nedotýka povinnosti dodržiavať základné práva a základné právne zásady zakotvené v článku 6 [Zmluvy o EÚ].“

6 Článok 4 toho istého rámcového rozhodnutia, nazvaný „Zasielanie rozhodnutí a zapojenie ústredného orgánu“, v odseku 1 stanovuje:

„Rozhodnutie spolu s osvedčením uvedeným v tomto článku možno zaslať príslušným orgánom členského štátu, v ktorom má fyzická alebo právnická osoba, proti ktorej bolo prijaté rozhodnutie, majetok alebo príjem, zvyčajné bydlisko alebo, v prípade právnickej osoby, sídlo.“

7 Článok 5 rámcového rozhodnutia 2005/214, nazvaný „Rozsah pôsobnosti“, v odseku 1 stanovuje:

„Nasledujúce trestné činy, ak sú trestné v štáte pôvodu, a tak, ako sú vymedzené právom štátu pôvodu[,] sú dôvodom[,] v súlade s podmienkami tohto rámcového rozhodnutia a bez posudzovania obojstrannej trestnosti činu, na uznanie a výkon rozhodnutí:

...

– správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky vrátane porušenia predpisov vzťahujúcich sa na čas jazdy a odpočinku a predpisov o nebezpečnom tovare,

...“

8 Článok 6 tohto rámcového rozhodnutia znie:

„Príslušné orgány vykonávajúceho štátu uznajú rozhodnutie, ktoré bolo zaslané v súlade s článkom 4, bez toho, aby boli požadované akékoľvek ďalšie náležitosti[,] a bezodkladne prijmú všetky potrebné opatrenia na jeho výkon, pokiaľ príslušný orgán nerozhodne o uplatnení jedného z dôvodov odmietnutia uznania alebo odmietnutia výkonu, ktoré sú stanovené v článku 7.“

9 Článok 7 uvedeného rámcového rozhodnutia, nazvaný „Dôvody odmietnutia uznania alebo výkonu rozhodnutia“, stanovuje:

....

2. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže tiež odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie, ak sa zistí, že:

...

g) podľa osvedčenia uvedeného v článku 4 dotknutá osoba v prípade písomného konania nebola v súlade s právom štátu pôvodu osobne alebo prostredníctvom zástupcu oprávneného podľa vnútroštátneho práva poučená o svojom práve podať opravný prostriedok a o lehotách na jeho podanie;

...

3. V prípadoch uvedených v odseku 1 a odseku 2 písm. c), g), i) a j) sa príslušný orgán vykonávajúceho štátu skôr, než prijme rozhodnutie o úplnom alebo čiastočnom neuznaní alebo nevykonaní rozhodnutia, akýmkoľvek vhodným prostriedkom poradí s príslušným orgánom štátu pôvodu a prípadne ho požiada o bezodkladné poskytnutie potrebných informácií.“

10 Podľa článku 20 ods. 3 toho istého rámcového rozhodnutia:

„Ak osvedčenie uvedené v článku 4 vedie k domnienke možného porušenia základných práv alebo základných právnych zásad zakotvených v článku 6 zmluvy, každý členský štát môže namietat uznanie a výkon rozhodnutí. Uplatní sa postup uvedený v článku 7 ods. 3“

Poľské právo

11 § 611ff ods. 1 Kodeks postępowania karnego (trestný poriadok) v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej stanovuje:

„Ak členský štát Únie, označený v tejto kapitole ako ‚štát pôvodu‘, požiada o vykonanie právoplatného rozhodnutia o uložení peňažnej sankcie, je na účely vykonania tohto rozhodnutia príslušný okresný súd, v obvode ktorého má páchatel majetok, dosahuje príjmy alebo má obvyklý, resp. prechodný pobyt...“

12 § 611fg ods. 1 bod 9 trestného poriadku v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej oprávňuje poľské súdy odmietnuť výkon súdneho rozhodnutia, ak z obsahu osvedčenia vyplýva, že osoba, ktorej sa toto rozhodnutie týka, nebola náležite poučená o svojej možnosti alebo svojom práve podať opravný prostriedok voči uvedenému rozhodnutiu.

Holandské právo

13 Podľa údajov uvedených v návrhu na začatie prejudiciálneho konania je CJIB ústredným správnym orgánom povereným vymáhaním pohľadávok vyplývajúcich z trestných rozhodnutí o uložení pokuty vydaných za skutky spáchané na území Holandského kráľovstva.

14 Proti rozhodnutiu o uložení pokuty, ktoré vydala CJIB, možno v lehote šiestich týždňov podať opravný prostriedok na prokuratúru L.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 15 CJIB sa 21. januára 2020 obrátila na vnútroštátny súd, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Okresný súd Lodž-Centrum, Poľsko), so žiadosťou o uznanie a výkon svojho rozhodnutia z 22. júla 2019, ktoré sa stalo právoplatným 2. septembra 2019 a ktorým bola D. P., s bydliskom v Poľsku, uložená pokuta vo výške 210 eur za porušenie pravidiel cestnej premávky, ktorého sa dopustil 11. júla 2019, a to konkrétne vedením vozidla, ktorého dve pneumatiky nespĺňali predpísané požiadavky.
- 16 CJIB v odpovedi na žiadosť o informácie, ktorú jej tento súd zaslal, uviedla, že rozhodnutie z 22. júla 2019 nebolo oznámené adresátovi spolu s jeho prekladom do poľského jazyka. Ďalej uviedla, že toto rozhodnutie bolo vyhotovené v holandskom jazyku a boli k nemu priložené dodatočné vysvetlenia v anglickom, francúzskom a nemeckom jazyku, ako aj odkaz na internetovú stránku www.cjib.nl, na ktorej sa nachádzali aj informácie v poľskom jazyku týkajúce sa okrem iného spôsobu, akým môže dotknutá osoba zaplatiť pokutu, podať proti nej opravný prostriedok a kontaktovať CJIB s cieľom položiť otázky alebo získať dodatočné vysvetlenia.
- 17 Na pojednávaní pred vnútroštátnym súdom D. P. vysvetlil, že začiatkom decembra 2019 mu bol doručený list z Holandska, ktorý neobsahoval preklad do poľského jazyka, takže vzhľadom na to, že nepoznal jeho obsah, nemohol naň odpovedať.
- 18 Vnútroštátny súd, ktorý uznáva, že rámcové rozhodnutie 2005/214 neobsahuje žiadne ustanovenie, z ktorého by výslovne vyplývalo, že adresátovi rozhodnutia o uložení peňažnej sankcie treba oznámiť jeho preklad, sa však domnieva, že rovnako ako oznámenia týkajúce sa deliktov, ktoré patria do pôsobnosti smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/413 z 11. marca 2015, ktorou sa uľahčuje cezhraničná výmena informácií o dopravných deliktoch súvisiacich s bezpečnosťou cestnej premávky (Ú. v. EÚ L 68, 2015, s. 9), a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/64/EÚ z 20. októbra 2010 o práve na tlmočenie a preklad v trestnom konaní (Ú. v. EÚ L 280, 2010, s. 1), musí byť každé rozhodnutie, ktorým sa ukladá peňažná sankcia v zmysle rámcového rozhodnutia 2005/214, oznámené pokutovanej osobe v jazyku, ktorému rozumie, aby mohla vykonať svoje právo na obhajobu a aby bolo zaručené jej právo na spravodlivý proces.
- 19 V tejto súvislosti vnútroštátny súd odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“), a najmä na rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. augusta 2018, *Vizgirda v. Slovinsko* (CE:ECHR:2018:0828JUD 005986808), a z 21. februára 1984, *Öztürk v. Nemecko* (CE:ECHR:1984:1023JUD 000854479), z ktorých vyplýva, že na jednej strane právo na preklad súdneho rozhodnutia a na informácie o možnosti podať opravný prostriedok je jedným z podstatných prvkov práva na spravodlivý proces a na druhej strane práva zaručené článkom 6 EDLP sa uplatnia aj na menej závažné veci vrátane tých, ktoré sa týkajú priestupkov. Samotný Súdny dvor v rozsudku z 12. októbra 2017, *Sleutjes* (C-278/16, EU:C:2017:757), konštatoval, že povinnosť prekladu sa uplatňuje aj vo veciach týkajúcich sa menej závažných činov.

- 20 Za týchto podmienok Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Okresný súd Lodž-Centrum) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Oprávňuje doručenie rozhodnutia o uložení peňažnej sankcie pokutovanej osobe bez poskytnutia prekladu do jazyka, ktorému adresát rozumie, orgán vykonávajúceho štátu odmietnuť výkon rozhodnutia na základe ustanovení preberajúcich článok 20 ods. 3 rámcového rozhodnutia [2005/214] z dôvodu porušenia práva na spravodlivý proces?“

O prejudiciálnej otázke

- 21 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 20 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2005/214 vykladať v tom zmysle, že umožňuje, aby orgán vykonávajúceho členského štátu odmietol vykonať rozhodnutie v zmysle článku 1 písm. a) tohto rámcového rozhodnutia, ktorým sa ukladá peňažná sankcia, ak bolo toto rozhodnutie oznámené jeho adresátovi bez poskytnutia jeho prekladu do jazyka, ktorému rozumie.
- 22 Na úvod treba pripomenúť, ako to vyplýva predovšetkým z jeho článkov 1 a 6, ako aj z odôvodnení 1 a 2, že cieľom rámcového rozhodnutia 2005/214 je vytvoriť účinný cezhraničný mechanizmus vzájomného uznávania a výkonu právoplatných rozhodnutí, ktorými sa ukladajú peňažné sankcie fyzickej alebo právnickej osobe v dôsledku dopustenia sa niektorého z trestných činov či priestupkov vymenovaných v jeho článku 5 (rozsudok zo 4. marca 2020, Bank BGŻ BNP Paribas, C-183/18, EU:C:2020:153, bod 48 a citovaná judikatúra).
- 23 Cieľom rámcového rozhodnutia 2005/214 totiž je bez toho, aby pristúpilo k harmonizácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa trestného práva, zabezpečiť výkon peňažných sankcií v rámci týchto štátov vďaka zásade vzájomného uznávania (rozsudok zo 4. marca 2020, Bank BGŻ BNP Paribas, C-183/18, EU:C:2020:153, bod 49).
- 24 Keďže zásada vzájomného uznávania, ktorá je základom systému rámcového rozhodnutia 2005/214, podľa jeho článku 6 znamená, že členské štáty sú v zásade povinné uznať rozhodnutie ukladajúce peňažnú sankciu, ktoré bolo zaslané v súlade s článkom 4 tohto rámcového rozhodnutia bez toho, aby boli požadované akékoľvek ďalšie náležitosti, a bezodkladne prijať všetky potrebné opatrenia na jeho výkon, musia sa dôvody odmietnutia uznania alebo výkonu takéhoto rozhodnutia vykladať reštriktívne (rozsudok zo 4. marca 2020, Bank BGŻ BNP Paribas, C-183/18, EU:C:2020:153, bod 50 a citovaná judikatúra).
- 25 Pokiaľ ide najmä o takéto dôvody odmietnutia, článok 7 rámcového rozhodnutia 2005/214 v odsekoch 1 a 2 výslovne vymenúva dôvody odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutí patriacich do jeho pôsobnosti.
- 26 Navyše v súlade s článkom 3 rámcového rozhodnutia 2005/214 sa toto rámcové rozhodnutie nedotýka povinnosti dodržiavať základné práva a základné právne zásady zakotvené v článku 6 ZEÚ, a preto článok 20 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia tiež stanovuje, že príslušný orgán vykonávajúceho členského štátu môže v prípade porušenia základných práv alebo základných právnych zásad stanovených v článku 6 ZEÚ odmietnuť uznanie a výkon rozhodnutia ukladajúceho peňažnú sankciu [rozsudok z 5. decembra 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Uznávanie a výkon peňažných sankcií), C-671/18, EU:C:2019:1054, bod 37].

- 27 Ak teda osvedčenie uvedené v článku 4 rámcového rozhodnutia 2005/214, ktoré je pripojené k rozhodnutiu o uložení peňažnej sankcie, vedie k domnienke možného porušenia základných práv alebo základných právnych zásad zakotvených v článku 6 ZEÚ, môžu príslušné orgány vykonávacieho členského štátu odmietnuť uznanie a výkon takéhoto rozhodnutia, ak sú dané dôvody pre odmietnutie uznania a výkonu vymenované v článku 7 ods. 1 a 2 tohto rámcového rozhodnutia a tiež na základe jeho článku 20 ods. 3 [rozsudok z 5. decembra 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Uznávanie a výkon peňažných sankcií), C-671/18, EU:C:2019:1054, bod 30 a citovaná judikatúra].
- 28 Medzi tieto základné práva patrí jednak právo na spravodlivý proces, ktoré je neoddeliteľnou súčasťou práva na účinnú súdnu ochranu, a jednak právo na obhajobu zakotvené v článku 47 druhom odseku a článku 48 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie, ktoré podľa vysvetliviek k Charte (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 17) zodpovedajú odsekom 1 a 3 článku 6 EDLP.
- 29 Ako totiž uviedol generálny advokát v bode 75 svojich návrhov, Súdny dvor uznal, že dopravný priestupok predstavuje „trestný čin“ [pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. júna 2021, Latvijas Republikas Saeima (pokutové body), C-439/19, EU:C:2021:504, body 86 až 93 a citovanú judikatúru]. V dôsledku toho a ako vyplýva z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcej sa článku 6 EDLP, ktorý treba podľa článku 52 ods. 3 Charty základných práv zohľadniť na účely výkladu článku 47 druhého odseku a článku 48 ods. 2 tejto Charty, konanie týkajúce sa peňažnej sankcie uloženej za takéto protiprávne správanie vrátane štádia pred fázou rozhodnutia patrí do pôsobnosti článku 6 ods. 1 a 3 EDLP (pozri v tomto zmysle rozsudky ESLP z 19. októbra 2004, Falk v. Holandsko, CE:ECHR:2004:1019DEC006627301, a z 20. októbra 2015, Dvorski v. Chorvátsko, CE:ECHR:2015:1020JUD 0025, § 76, ako aj citovanú judikatúru).
- 30 Osoby, ktorým je určené rozhodnutie patriace do pôsobnosti rámcového rozhodnutia 2005/214, sa teda môžu dovoliavať základných práv zakotvených v článku 47 druhom odseku a článku 48 ods. 2 Charty základných práv a orgány členských štátov musia v dôsledku toho zabezpečiť dodržiavanie týchto práv.
- 31 Je preto potrebné určiť prípadné povinnosti prekladu, ktoré majú orgány členského štátu pôvodu podľa týchto ustanovení v rámci oznamovania takéhoto rozhodnutia.
- 32 V tejto súvislosti treba uviesť, že rámcové rozhodnutie 2005/214 nestanovuje konkrétny spôsob, akým musí byť adresát rozhodnutia v zmysle článku 1 písm. a) tohto rámcového rozhodnutia, ktorým sa mu ukladá peňažná sankcia za dopravný priestupok, o tomto rozhodnutí informovaný. Článok 7 ods. 2 písm. g) uvedeného rámcového rozhodnutia totiž len uvádza, že príslušný orgán vykonávajúceho členského štátu môže odmietnuť uznať a vykonať takéto rozhodnutie, ak sa zistí, že podľa osvedčenia uvedeného v článku 4 toho istého rámcového rozhodnutia tento adresát v prípade písomného konania nebol v súlade s právnymi predpismi členského štátu pôvodu poučený – osobne alebo prostredníctvom zástupcu oprávneného podľa vnútroštátneho práva – o svojom práve podať opravný prostriedok a o lehotách na jeho podanie.
- 33 Normotvorca Únie tým, že tak odkázal na právnu úpravu členských štátov, ponechal týmto členským štátom právomoc, aby rozhodli o spôsobe, ako poučiť dotknutú osobu o jej práve podať opravný prostriedok, o lehote na jeho podanie, ako aj o okamihu, keď táto lehota začína plynúť, pokiaľ je oznámenie skutočne vykonané a pokiaľ sú dodržanie práva na účinnú súdnu ochranu a výkon práva na obhajobu zaručené [pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. decembra 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Uznávanie a výkon peňažných sankcií), C-671/18, EU:C:2019:1054, bod 35 a citovanú judikatúru].

- 34 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že dodržiavanie práva na účinnú súdnu ochranu vyžaduje nielen záruku skutočného a účinného prijatia rozhodnutí, teda ich oznámenie adresátom [pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. decembra 2019, *Centraal Justitieel Incassobureau* (Uznávanie a výkon peňažných sankcií), C-671/18, EU:C:2019:1054, bod 39, ako aj citovanú judikatúru], ale aj to, aby im takéto oznámenie umožňovalo presne sa oboznámiť s dôvodmi, na ktorých sa zakladá rozhodnutie prijaté voči nim, ako aj s opravnými prostriedkami proti takému rozhodnutiu a lehotou stanovenej na tento účel – tak, aby mohli účinne brániť svoje práva a rozhodnúť sa s plnou znalosťou veci, či je užitočné napadnúť uvedené rozhodnutie pred súdom (pozri analogicky rozsudok z 18. júla 2013, *Komisija a i./Kadi*, C-584/10, C-593/13 a C-595/10, EU:C:2013:518, bod 100 a citovanú judikatúru).
- 35 Navyše podľa článku 6 ods. 3 EDLP dodržanie práva na obhajobu zahŕňa právo dotknutej osoby byť bez meškania a „v jazyku, ktorému rozumie“ podrobne informovaná o povahe a dôvode obvinenia vzneseného proti nej.
- 36 V tejto súvislosti Európsky súd pre ľudské práva rozhodol, že toto ustanovenie priznáva obvinenému právo byť informovaný nielen o dôvode obvinenia, teda o materiálnych skutkoch, ktoré sú mu kladené za vinu a na ktorých je založené obvinenie, ale aj o právnej kvalifikácii týchto skutkov, a to podrobným spôsobom, keďže presná a úplná informácia o obvineniach vznesených proti obvinenému, a teda o právnej kvalifikácii, ktorú by súd mohol pripísať skutočnostiam, ktoré sú mu vytýkané, je základnou podmienkou spravodlivého konania (pozri v tomto zmysle rozsudok ESLP z 25. marca 1999, *Pélissier a Sassi v. Francúzsko*, CE:ECHR:1999:0325JUD 002544494, §§ 51 a 52).
- 37 Okrem toho Európsky súd pre ľudské práva rozhodol, že hoci článok 6 ods. 3 EDLP nestanovuje povinnosť predložiť obvinenému cudzincovi písomný preklad každého listinného dôkazu alebo úradnej písomnosti v spise, toto ustanovenie ukladá, aby oznámenie „obvinenia“ tejto osobe bolo predmetom mimoriadnej pozornosti. Podľa tohto súdu totiž obvinenie zohráva rozhodujúcu úlohu pri trestnom stíhaní, keďže od jeho doručenia je obvinený úradne písomne upovedomený o právnom a skutkovom základe skutkov, ktoré sú mu vytýkané. Z toho vyplýva, že obvinený, ktorému nie je známy jazyk použitý súdom, môže byť v praxi znevýhodnený, ak sa mu nevydá preklad obvinenia, ktorý je vyhotovený v jazyku, ktorému rozumie (pozri v tomto zmysle rozsudok ESLP z 28. augusta 2018, *Vizgirda v. Slovinsko*, CE:ECHR:2018:0828JUD 005986808, §§ 75 až 78).
- 38 Okrem toho overenie jazykových znalostí obvineného, ktorý dostatočne neovláda jazyk konania, zo strany vnútroštátnych orgánov na účely konštatovania potreby jazykovej pomoci obvinenému musí byť vykonané v závislosti od rôznych skutočností, akými sú povaha trestného činu a oznámenia, ktoré vnútroštátne orgány zaslali obvinenému, pričom súbor otvorených otázok môže stačiť na preukázanie uvedenej potreby (pozri v tomto zmysle rozsudok ESLP z 28. augusta 2018, *Vizgirda v. Slovinsko*, CE:ECHR:2018:0828JUD 005986808, § 84).
- 39 Z bodov 34 až 38 tohto rozsudku tak vyplýva, že na základe dodržiavania práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu majú orgány členských štátov, ktoré ukladajú peňažnú sankciu v zmysle článku 1 písm. a) rámcového rozhodnutia 2005/214, povinnosť zabezpečiť, aby pri oznámení rozhodnutia obsahujúceho túto sankciu bola dotknutá osoba informovaná v jazyku, ktorému rozumie, a to o častiach uvedeného rozhodnutia, ktoré sú podstatné na to, aby mohla pochopiť, čo sa jej vytýka, a aby bola schopná vykonať v plnom rozsahu svoje právo na obhajobu, alebo o možnosti získať v prípade potreby preklad týchto častí. Uvedené časti zahŕňajú najmä skutkové okolnosti, na ktorých sa zakladá oznámené rozhodnutie, zistené porušenie, uloženú

sankciu, opravné prostriedky proti tomuto rozhodnutiu, lehotu stanovenú na tento účel a určenie orgánu, ktorému sa má predložiť opravný prostriedok. V prípade, že dotknutá osoba tvrdí, že je potrebný preklad, príslušným orgánom členského štátu pôvodu prináleží prijať všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby sa tento preklad čo najskôr vykonal.

- 40 V dôsledku toho môže príslušný orgán vykonávajúceho členského štátu na základe článku 20 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2005/214 namietat proti uznaniu a vykonaniu rozhodnutia v zmysle článku 1 písm. a) tohto rámcového rozhodnutia, ktorým sa jeho adresátovi ukladá peňažná sankcia, ak mu bolo toto rozhodnutie oznámené bez poskytnutia prekladu informácií uvedených v predchádzajúcom bode do jazyka, ktorému rozumie, a bez toho, aby mu prípadne bola poskytnutá možnosť získať takýto preklad.
- 41 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že na jednej strane je úlohou tohto orgánu, aby najmä vzhľadom na povahu porušenia, oznámenia, ktoré vnútroštátne orgány zaslali uvedenému adresátovi, a skutkové okolnosti, z ktorých vychádza oznámené rozhodnutie, konkrétne a presne overil, či tento adresát rozumie jazyku, v ktorom mu bolo toto rozhodnutie oznámené.
- 42 Ako totiž už rozhodol Súdny dvor, existenciu porušenia práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu treba preskúmať v závislosti od okolností každého jednotlivého prípadu, najmä od povahy predmetného aktu, kontextu, v ktorom bol prijatý, a právnych noriem, ktoré upravujú dotknutú oblasť (pozri rozsudok z 26. júla 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591, bod 41 a citovanú judikatúru).
- 43 Na druhej strane, ako správne uviedla Európska komisia vo svojich písomných pripomienkach, pred odmietnutím uznania a výkonu rozhodnutia v zmysle článku 1 písm. a) rámcového rozhodnutia 2005/214 je orgán vykonávajúceho členského štátu povinný požiadať orgán štátu pôvodu o všetky potrebné informácie podľa článku 7 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia a orgán štátu pôvodu je povinný mu tieto informácie oznámiť [pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. decembra 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Uznávanie a výkon peňažných sankcií), C-671/18, EU:C:2019:1054, body 44 a 45, ako aj citovanú judikatúru].
- 44 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 20 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2005/214 sa má vykladať v tom zmysle, že umožňuje, aby orgán vykonávajúceho členského štátu odmietol vykonať rozhodnutie v zmysle článku 1 písm. a) tohto rámcového rozhodnutia, ktorým sa ukladá peňažná sankcia za dopravný priestupok, ak bolo toto rozhodnutie oznámené jeho adresátovi bez poskytnutia prekladu častí rozhodnutia, ktoré sú podstatné na to, aby mohol pochopiť, čo sa mu vytýka, a vykonať v plnom rozsahu svoje právo na obhajobu, do jazyka, ktorému rozumie, a bez toho, aby mu bola poskytnutá možnosť získať takýto preklad na svoju žiadosť.

O trovách

- 45 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 20 ods. 3 rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie, zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že umožňuje, aby orgán vykonávajúceho členského štátu odmietol vykonať rozhodnutie v zmysle článku 1 písm. a) tohto rámcového rozhodnutia, ktorým sa ukladá peňažná sankcia za dopravný priestupok, ak bolo toto rozhodnutie oznámené jeho adresátovi bez poskytnutia prekladu častí rozhodnutia, ktoré sú podstatné na to, aby mohol pochopiť, čo sa mu vytýka, a vykonať v plnom rozsahu svoje právo na obhajobu, do jazyka, ktorému rozumie, a bez toho, aby mu bola poskytnutá možnosť získať takýto preklad na svoju žiadosť.

Podpisy